

ROZBOR MÍSTA A ÚKOLU

URBANISTICKÝ KONCEPT

Pozemek koncertní síně se nachází v dohledové blízkosti hlavního dopravního tahu středem města – severojižní osy, a zároveň je součástí plochy parku, který vyplňuje prostranství mezi filharmonii a dopravní tepnou. Vzniká tak ideální situace, kdy je tento kulturní stánek výborně dopravně dostupný – skrze prostor předparku se vlastně stává součástí bulváru, kterým severojižní osa je, a zároveň je od rušné ulice odstíněna dostatečnou vzdáleností a hmotou zeleně, a má svůj klidový předprostor. Dalším přínosem dané situace je, že díky rozsáhlému parkovému předprostoru, který rozšiřuje jinak po obou stranách bloky uzavřený bulvár, se naskýtá možnost dalekých pohledů na koncertní síň a tudíž možnost presentace budovy jako dominantního bodu celého náměstí, i přilehlé části bulváru. Stávající plochu Náměstí Míru celou zaujímá park, v jehož středu je vyasfaltovaná shromažďovací plocha. Návrh rozděluje plochu na vydlážděný předprostor přiléhající k navrhované budově na severním okraji plochy, který vytváří hlavní funkční plochu celého náměstí a na park na zbytku plochy. Stávající budova Českého rozhlasu, ke které je navrhovaná síň připojena, se chová jako solitér s rozdělením na přední reprezentující průčelí a na zadní obslužný dvůr s garážemi a sklady, jenž je situován do obytné ulice s blokovou zástavbou na protější straně (ulice Čechova). Jižní boční fasáda rozhlasu přiléhá k pozemku sousední nemocnice a severní boční fasáda je zaslepena s ohledem na plánovanou přístavbu koncertní síně, se kterou počítal původní projekt budovy rozhlasu. Stávající konfigurace ulice Čechovy vedla k úvaze o novém definování uliční čáry a nároží s Klostermannovou ulicí. Navrhovaný projekt definuje nároží dominantním vstupním portálem rampy do kavárny v horním patře budovy filharmonie. Rampa se stává součástí chodníku a propojením s kavárnou tak nahrazuje absenci využitelného parteru fasády filharmonie v Klostermannově ulici. Na tuto nárožní dominantu potom v návrhu navazuje hmota hranolu čtyřpodlažního obytného objektu, který definuje uliční čáru a uzavírá celý blok ulice, přičemž odděluje zadní dvůr rozhlasu od ulice, a zpřístupňuje ho podjezdem.

KONCEPT VLASTNÍ STAVBY

Při definování prostorů stavby byly hlavními tématy přemýšlení vztah hudby a architektury a metafora dům jako hudební nástroj. Je zřejmé, že mezi hudbou a architekturou existuje jistá paralela. Oba fenomény skládají ze základních matematických a fyzikálních prvků výsledný krystalický abstraktní obraz, jehož konstrukce je zaznamatelná a vnímatelná, ale právě vnímatelná jen subjektivně a autenticky, a toto vnímání vyvolává abstraktní pocity, které jsou však archetypálním a zobecněným vyjádřením daného pocitu. Utrzuje nás v tom Arthur Schopenhauer, svými výroky, že *hudba nevyjadřuje tu či onu veselost nebo hrůzu, ale veselost a hrůzu vůbec, a hudba je jako zcela obecná řeč, jejíž zřetelnost dokonce překonává zřetelnost názorného světa*. Stejně tak prostory staveb působí svými proporcemi, materiály a členitostí jako abstraktní obraz s konkrétním pocitovým dopadem. Dům filharmonie by měl znázorňovat podstatu trvanlivé stavby, která je skořápkou pro hudbu a je svou podstatou pevným, nepohyblivým podstavcem pro prchavou existenci hudby. Je to dům odlitý z kamene, jeskyně, do jejíž hloubky člověk vchází oddat se náruči hudby. Jestliže hudba žije skrze čas a zvuk, architekturu vnímáme skrze prostor a světlo. A zde se dostáváme k metafoře domu jako hudebního nástroje. Koncertní síň není jen technicky vzato hudební nástroj zajišťující posluchačům vjem hudby, ale prostřednictvím světla – architektonického zvuku – ukazuje neslyšitelné znění svého prostoru. V budově filharmonie světlo funguje jako ukazatel cest skrze jeskynní štěrbiny. Výrazným prvkem vnitřních prostorů je motiv stoupání, který návštěvníka podvědomě odpoutává od země cestou do předsálí, a navozuje atmosféru povznášejícího prožitku.

